

ENTRE LIKES I SILENCIS

Hola, em dic Alma i sempre m'he considerat una nena com qualsevol altra, però aquests últims mesos m'he sentit totalment diferent.

Tinc tretze anys. Soc baixeta, amb els cabells marrons i els ulls clars. Les meves millors amigues són la Martina i l'Olivia. Portem juntes des de la primària, i a l'institut també hem tingut la sort de coincidir.

La Martina sempre ha estat una nena força presumida, amb els cabells rossos i els ulls clars, a diferència de l'Olivia, a qui no li agrada gens destacar i que té la pell fosca i els cabells negres. Les tres sempre hem estat molt diferents, i potser això ha fet que connectéssim tant entre nosaltres. Ens complementàvem: cadascuna era diferent a la seva manera, i durant un temps, vaig creure que això ho feia tot més fàcil.

No recordo exactament quan va començar a canviar tot, però sí el moment en què vaig entendre que ja no era igual. L'obsessió per les xarxes socials i la pressió pels likes de la Martina, juntament amb la necessitat d'encaixar en un altre grup de l'Olivia, va fer que tot canviés. Durant un temps, vaig creure que potser la que tenia un problema era jo, i no elles.

Cada tarda, la Martina publicava un vídeo a TikTok, esperant tenir més likes que el dia anterior i que molta gent (amb qui, la major part de les vegades, ni tan sols s'havia vist en persona) li comentés els vídeos.

L'Olivia va començar a vestir d'una manera diferent, cosa que no em va importar gens, perquè podia vestir com volgués. Però el que sí que em va fer adonar que alguna cosa estava canviant va ser un dijous qualsevol.

La nostra professora ens va dir que féssim grups de tres, i com sempre, jo em vaig aixecar per anar amb la Martina i l'Olivia. Però quan em vaig apropar a elles, l'Olivia va dir que ja tenia grup, que aniria amb l'Alba i la Berta, dues nenes amb les quals

les tres sempre havíem preferit no tenir gaire relació. Aquelles nenes sempre havien estat insuportables: tota l'estona cridant l'atenció, faltant el respecte als companys i als professors...

Aquella acció em va sorprendre tant que se'm va fer un nus a la gola. Em vaig quedar dreta uns segons, sense saber què fer, mentre la classe continuava com si res. Tot estava canviant molt ràpid. Aquella mateixa tarda, quan vaig arribar a casa, vaig dinar, em vaig posar els cascos i em vaig ficar a TikTok.

La Martina acabava de publicar un vídeo a TikTok on sortia molt guapa, tant que gairebé no semblava ella. Suposo que portava un filtre. Li vaig donar like i em vaig posar als comentaris.

L'Alba i la Berta li comentaven coses com "com pots ser tan guapa". Li deien això perquè sabien que si ho feien, després la Martina també ho faria als seus vídeos, i guanyarien més likes i comentaris a les seves publicacions. Però després, jo sabia que criticaven la Martina constantment.

Jo feia poc temps que tenia TikTok; de fet, no tinc cap altra xarxa social. Feia uns mesos que havia convençut els meus pares perquè me la deixessin tenir, tot i que només hi puc estar una hora al dia. Realment tampoc no tenia gaire ganes de tenir-la, però suposo que vaig sentir pressió social en ser l'única de la classe que no en tenia cap.

Mai no he entès la gent que publica a TikTok, i des que tinc la xarxa social, encara menys. Jo sempre he estat una nena a qui li fa molta vergonya publicar. A part que em sembla absurd cantar davant d'una pantalla mentre intentes fer-te la "guapa", també és per por del que pensi la gent de mi. Potser per això, mentre mirava els vídeos dels altres, sentia que cada vegada em quedava una mica més sola.

Cada dia era bastant igual, amb la mateixa rutina, però cada vegada em sentia una mica més aïllada. L'Olivia es va començar a separar de nosaltres i es passava tot el pati amb l'Alba i la Berta. I la Martina, com també volia formar part de les "guais", va començar a separar-se de mi, i se'n va anar a poc a poc amb elles.

I així, fins avui, que ha estat quan m'he sentit totalment sola. Estàvem al pati, i he buscat la Martina i l'Olivia amb la mirada. Estaven envoltades de gent que gairebé no coneixia, amics de l'Alba i la Berta. Quan la Martina m'ha vist, ha somrigut, però no m'ha dit que anés amb elles, i jo tampoc hi he anat.

M'he assegut a un banc, mirant com reien, mentre jo jugava amb la cremallera de la jaqueta. Per primera vegada, he entès que potser el problema no era quedar-me sola, sinó haver passat massa temps intentant no estar-ho.

Ha estat en aquest banc on he entès que realment no saps tot el que tens fins que ho perds i es converteix en records. També m'he adonat que la vida no són tot flors i violes, i que aquesta només és una de les diferents etapes que viuré.

Sé que ara em preocupa molt ser perfecta, encaixar en un grup i estar al dia amb les xarxes socials. Però també sé que, d'aquí a uns anys, quan sigui gran i tingui altres preocupacions, res del que estic vivint ara m'importarà. Només serà un simple record de la meva adolescència.

En aquell moment, una nena no gaire alta, amb els cabells recollits en una cua i un llibre a la mà, s'ha assegut al meu costat.

–Hola... com et dius? –m'ha dit.